

Jedną z bardziej charakterystycznych cech wyłaniającego się w Polsce modelu polityki społecznej jest równoczesna obecność dwóch głównych nurtów, jakimi toczy się jego ewolucja: paternalistycznego i rynkowego. Dlatego też określiłem ten model jako „paternalistyczno-rynkową hybrydę (...)” Wydaje się jednak, że współczesne państwo polskie wciąż jeszcze traktowane jest bardziej jako podmiot zewnętrzny, który robi coś „za” obywateli, niż jako instytucja usługowa, która robi coś „dla” nich. (...) Konkludując, najprawdopodobniej przyszły model polityki społecznej w Polsce będzie zależał od powodzenia przedsięwzięć, których celem jest podniesienie jakości publicznych świadczeń i usług. Jeżeli zakończą się one niepowodzeniem, dalsze spontaniczne urynkowienie procesów zaspokajania podstawowych potrzeb stanie się nieuniknione.

Mirosław Książkowski, *Dokąd zmierza polityka społeczna?*

Można poddać w wątpliwość standardowe zastrzeżenia, odnoszące się do wyższych stawek podatkowych (które rzekomo ograniczają wzrost i swobodę gospodarczą). Nie istnieją bowiem żadne uznane badania empiryczne, potwierdzające założenie „niższe podatki implikują wyższy zwrot gospodarczy”, zaś swoboda gospodarcza nie jest bezpośrednio ograniczana przez podatki.

Paolo Ermano, *Głos w sprawie progresywnego opodatkowania*

Dlaczego w Polsce udało się osiągnąć znacznie lepsze wyniki w ściąganiu podatków, niż w Rosji do początku lat 90.? Odpowiedź tkwi — w znacznej części — w dobrym funkcjonowaniu biurokratycznego racjonalizmu, jaki funkcjonuje w polskich organach podatkowych.

Marc P. Berenson, *Reformowanie czy wzmacnianie biurokracji podatkowej. Reformy w Polsce i Rosji*

Wypowiedzi panelistów koncentrowały się na dwóch zagadnieniach, z całą ostrością wracających we współczesnych dyskusjach: roli państwa w procesie zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zapewnianiu spójności społecznej, zwłaszcza zapobieganiu nadmiernemu zróżnicowaniu dochodów w okresie systemowej transformacji gospodarczej. Zagadnienia te miały szczególne miejsce w pracach Tadeusza Kowalika.

Barbara Petz, *Czwartki u Ekonomistów. Jubileusz profesora Tadeusza Kowalika w listopadzie 2011 roku*

Tworzy się bowiem w Brazylii w pełni demokratyczny model, w którym wzrost gospodarczy i stabilizacja ekonomiczna idą w parze z mądrą redystrybucją dóbr i rozwojem społecznym. Brazylija udowadnia, że rozwój ekonomiczny i społeczny nie muszą stać ze sobą w sprzeczności, lecz przeciwnie, nawzajem się stymulują.

Janina Petelczyc, *Na drodze społecznego rozwoju. Współczesna polityka społeczno-gospodarcza w Brazylii*